

Johan

Hej och välkomna till Litteraturresan. Jag heter Johan Hemmingsson och arbetar som litteraturutvecklare på Region Jämtland Härjedalen.

Under åtta avsnitt av den här podden ska jag ta ett snack med en författare från varje kommun i länet. Vi kommer prata om högt och lågt, författarskap, skrivande och vad som än kan dyka upp. Vem vet, det kan bli lite tull också. Nu, braal ma!

Litteraturresan reser västerut, och vi sitter vid foten av fjället i Åre kommun. Jag besöker en författare som har sålt 500 000, en halv miljon, böcker. Camilla Davidsson, välkommen till Litteraturresan.

Camilla

Tack så mycket.

Johan

Hur är läget idag?

Camilla

Det är bra.

Johan

Det låter jätte, jättebra. Du skriver ju böcker i en genre som vissa kallar för "feelgood", och du har gett ut, är det 5 böcker du har gett?

Camilla,

Jag har gett ut faktiskt åtta böcker.

Johan

Åtta böcker! Jag behöver läsa på mer märker jag.

Och det här är ju väldigt intressant för att du har ju skrivit böcker om personer som gör en personlig resa, både inre och yttre resa.

Camilla

Ja, så skulle man kunna säga.

Johan

Och du utgår ju ganska mycket från dig själv i dina böcker, visst stämmer det?

Camilla

Ja väldigt mycket faktiskt.

Johan

För du har inte alltid mått så jättebra?

Camilla

Nej, jag hade en lång period faktiskt, nästan tio år, då jag mådde väldigt dåligt på ytan, skulle gissa att det inte syntes så mycket. Men jag släpade mig fram och tvingade mig upp om dagarna och ja, såg ingen ljusning och ingen framtid egentligen.

Johan

Men ändå fortsatte du i samma spår?

Camilla

Det är svårt att komma ur. Jag hade gått in i väggen kring millennieskiftet och, jag hanterade väl inte det jättebra. Dels så vägrade jag att erkänna att det var på det viset och sen tog jag inte hjälp och sen jag tror att det är en stor grundproblematik för mig var att jag inte trivdes med det jag höll på med, men ändå fortsatte med det för jag såg inte egentligen vad jag annars skulle göra. Jag hade bra jobb inom inom IT och bemanningsbranschen och telekom och så vidare, och i de flestas ögon skulle jag betraktas som framgångsrik.

Men inuti så kändes det väldigt tomt, och det är så lätt att tänka att "men om jag bara skaffar ett nytt jobb, högre lön, en bättre titel" eller liknande saker så kommer jag må bättre. Men det gjorde jag inte, utan det blev bara värre och värre, och sen till slut så tog jag en time out för att försöka och bena ut vad som var fel. Men det var väldigt svårt för jag såg inte vad jag skulle göra istället.

Johan

Nej. Jag tror att många som lyssnar känner igen sig i det här. Det är nog många som fortsätter att trampa på och tänker att man kanske vill göra någonting annat, men inte vet riktigt vad.

Camilla

Nej det så lätt att, man vet ju vad man har och man vet inte vad som, och framför allt så såg inte jag vad jag skulle göra istället. Jag hade ingen aning om att jag skulle börja skriva böcker. Det fanns inte riktigt på min karta eller himmel att jag skulle kunna skriva romaner som jag skulle kunna tjäna pengar på. Och inte ens att jag skulle skriva heller för den delen.

Så jag såg inte vad som skulle, vilket jobb som skulle ge mig nån slags tillfredsställelse sa att jag skulle må bra. Så det var därför det tog så lång tid.

Johan

Men någonstans så börjar ju ändå den här processen för du sitter ju här idag och är författare, väldigt framgångsrik författare till och med, och vid något tillfälle så måste du ha slagit upp datorn, öppnat ordbehandlaren och börjat?

Camilla

Ja, så var det faktiskt inte riktigt, men till slut så gjorde jag ju det. Men det som hände var att när jag mådde nästan som allra sämst då anmälde jag mig till en kurs i personlig utveckling i ett år. Jag tänkte att, löser inte det sig efter det här då, då vet jag inte vad jag ska göra. Men någonstans inne i den vevan när jag hade börjat den här kursen så började jag må bättre. Framför allt börjar jag också sova bättre, och det ingick att man skulle gå i terapi i den här kursen och vid ett tillfälle när jag var hos terapeuten, när jag faktiskt kände att jag, "ja men nu mår jag ganska bra" och då började hon pressa mig lite. "Vad vill du nu?" och då sa jag till henne "men, kan jag bara få vila?" För det här, alltså, "nu mår jag ju bra för första gången på tio år kan jag inte bara få vila i det?" Men hon sa "men någonting vill du väl?" Och så pressade hon mig lite, så fick jag i läxa att jag skulle gå hem och fundera på det och jag hade små tvillingtjejer då, så det kan också vara en del i att jag var lite trött, för att de är väldigt pigga och energiska och jag som inte sov så mycket var ganska trött, Men då på vägen tillbaka nästa gång så kom det en liten röst att ja, det skulle vara kul att skriva en bok.

Och genast när jag tänkte den tanken så slog jag undan den ganska hårt för att presteraren inom mig, den som hade gjort att jag hade blivit framgångsrik men också väldigt trött, sa genast till mig att "nej, men det där kan inte du, du är ingen författare. Visst, du kanske kan skriva lite roliga texter, men att skriva en hel bok? Nej, nej, nej, det kan du glömma" ungefär så. Men sen när jag kom till terapeuten så lirkar hon nu med det här att jag tyckte att jag, jag hade någon idé om det och då fick hon mig att lova att gå hem och skriva ner de idéerna jag hade. Jag hade två idéer, två helt andra idéer och sen har jag satt och skrev dem, så var det faktiskt som att det slog ner som en stor bomb i mitt knä och bara "du ska skriva en bok men inte det där". Och så kom hela idén till min debutroman, och jag visste precis hur jag skulle väva in mitt förflutna och mitt, min utbrändhet och mina alla taffliga försök till olika saker jag gjort genom åren. Alla misstag jag hade gjort och även med en pilgrimsresa. Jag hade vandrat pilgrimsleden till Santiago de Compostella och under den hade jag insett en hel del saker. Så fick jag för mig hur jag skulle väva in den i den här berättelsen om en tjej som inte mår så bra och som hittar sin väg på den här vandringen, och helt plötsligt den dagen började jag skriva och det var som om någon ställde sig och hällde, öppnade mitt huvud och bara hällde högoktanig energi i mig och sen satte jag igång.

Johan

Sen satte du igång. Och huvudkaraktären i den här, det som kom att bli din debutroman *Emma*. Hur mycket av *Emma*, eller hur mycket av Camilla finns det i *Emma* rättare sagt?

Camilla

Ja en hel del, skulle jag säga.

Johan

En hel del.

Camilla

Verkligen. Jag gjorde henne lite yngre och sen får man ju alltid ett tveeka saker och ting så att det ska bli mer läsvärt för att det oftast är en ens eget liv är inte så spännande, så då får man se till att det blir allmängiltigt. Men väldigt mycket utav de misstag hon gör och hur hon tänker och hur hon agerar och reagerar. Det var, jag har varit där, så det var väldigt mycket.

Johan

Jag förstår, och när du själv sen satt där med ett färdigt manus och skulle börja skicka runt till bokförlagen, gick det snabbt innan du blev antagen eller var det en lång resa?

Camilla

Nej, det här är ju en liten sån här solskenshistoria. Jag ska säga att att skriva boken tog två och ett halvt två år, för det första som hände var att jag insåg att jag har ingen aning om hur man gör. Så då fick jag börja researcha, hur skriver man en bok och börja läsa böcker, och se hur gör andra författare? De som uppenbarligen är framgångsrika. Och jag börja läsa olika instruktionsböcker i hur man skriver och så vidare och jag gick någon webbkurs och lite så där, och sen tog jag hjälp av lektörer och så. För att det första de sa va så här "ja det är ju en bra story men du måste ju gestalta, du kan inte bara berätta" och jag sa "vad är gestalta?". Så jag fick en, så även om det låter som att det här går väldigt snabbt så var inte resan dit så snabbt som man kan tro för jag gjorde verkligen jobbet. Men när jag skickade in manus så tog det två veckor innan jag fick napp på ett förlag för nio år sedan, som sa eller skrev till mig att "det här är jag så intresserad av, snälla ge inte det till någon annan och fatta inga besked fören vi har pratats vid för jag vill jättegärna ge ut din bok jag ska bara läsa klart först", ungefär så. Och sen bara två veckor efter det så skrev vi kontrakt och det här var på våren, eller ja

februari var det i vad heter det nu ja för för nio år sedan och den kom ut på hösten samma år vilket är jättesnabbt för normalt sett tar det kanske en ett och ett halvt år innan boken blir utgiven från att du får ett kontrakt, så det gick ju jättebra och redan faktiskt första romanen sålde väldigt bra så att jag har haft, ja tur.

Johan

Tur eller hårt arbete?

Camilla

Både och, brukar det ju vara.

Johan

Ja det brukar det vara. Vi ska prata mer om hårt arbete och skrivprocess. Det är Camilla Davidsson som jag pratar med.

Johan

Det finns ju många som vill skriva en bok, men de flesta brukar ofta säga, "jag vet inte hur man gör" eller "jag vet inte hur man börjar".

Camilla, idag så vet ju du hur man skriver en bok. Alla har ju olika processer, men skulle du vilja berätta lite grann, hur hur går din process till?

Camilla

Ja, det som är kanske. Det som är övergripande är att jag skriver kronologiskt, så jag börjar alltid med början av min bok och så får jag se vad den tar mig tills jag är klar, men hur jag får en idé och hur det går till, det ser lite olika ut från bok till bok.

Johan

Och det här är ju lite intressant för att i, *Under vintergatans alla stjärnor*, så är det ju inte en rent kronologisk berättelse utan det vi får ju en hel del tillbakablickar från Emmas tidigare liv, inte tidigare liv, men hennes tidigare period i livet.

Camilla]

När hon bodde i London och en kärlekshistoria som inte gick som hon hade hoppats på.

Johan

Skriver du allt kronologiskt där också, eller har du skrivit backstoryn före och mejslar in den sen?

Camilla

I det här, i min första bok så är det faktiskt så att backstoryn den hade jag börjat med. Men sen hade jag en skrivcoach som sa att nej men hoppa in i det som händer något, med en gång. Men back storyn är vi egentligen inte så intresserad av som läsare utan in där det händer någonting och börja där och så får du i så fall ta tillbakablickar. Och då var det ju att kasta 50 sidor manus i sjön och börja om, lite så. Och sen klippa in det, och försöka saxa in det. För man brukar säga att det blir lite baktung om man har för mycket historik eller backstory och att det saktar ner tempot, så så mycket backstory som jag har i *Under vintergatans alla stjärnor* det har jag inte haft i mina senare böcker för det det saktar ner tempot och det märker jag nu när jag har läst den igen på senare tid att så skulle jag nog inte ha gjort idag, inte så inte så mycket. Men då kändes det väldigt viktigt när jag skrev den.

Johan

Och hur känner du idag när du påbörjar en ny bok? Är det prestationsångest eller känns det mer "att nu kan jag det här".

Camilla

Jag tror att om du skulle fråga 100 etablerade författare om de kan det här, så skulle de säga att varje bok är ny och att det är ingenting som man kan. För i så fall så skulle ju alla som är etablerade författare alltid på något vis göra bättre och bättre böcker och de skulle sälja mer och mer kan man ju tycka. Men det funkar ju inte så och och varje, så för mig är varje bok lite olika mycket besjälad och vissa böcker är extremt besjälade och de nästan flödar ur mig ur en plats som jag inte riktigt vet var den finns och som jag får kontakt med, och när jag har den kontakten så kommer det ut text som blir, ehm, den blir besjälad på textsidan också, vilket gör att läsaren tycker om att läsa det.

Sen, de gångerna när jag inte har det flytet, för det har jag inte alltid då så får jag alltid höra att, speciellt det där har tragglat som mest, där säger nästan alltid läsarna "ja, det här valet jobbigt att läsa, det var inte något bra flyt", så det märks när man försöker och när man är i kontakt. Och det här det är kanske en utav de stora anledningarna till varför det är så fascinerande att skriva så här, jag vet inte om det är så för alla, men för mig är det så att ibland känner jag att jag har kontakt med någon, nånting inom mig, utom mig, jag vet inte vad som säger att, "här har, det här ska du skriva" och låt det flöda. Och andra gånger så sitter jag och känner mer som att jag bara hittar på, och det kan man ju säga ja men hittar du inte på hela tiden? Men vissa saker känns så sant att jag bara är en förmedlare av någonting som kommer någonstans ifrån, och andra gånger är det mer som att jag sitter "ja, sen så borde det här hända och då skriver jag det och sen skulle det hända", och då blir det inte riktigt samma genuina känsla. Nej, låter det vettigt eller knasigt bara?

Johan

Nej, men jag tycker det låter helt vettigt. Jag pratade med en lektor en gång som sa det att (han var också författare, eller är) och han sa det att när han har den här riktiga närvaron så är det som att man startar en kran och då är det som att boken skriver sig själv.

Camilla

Ja, så är det.

Johan

Så du är inte alls, det låter inte alls som du är ute och cyklar utan jag tycker att det här är någonting som går igen hos många författare.

Johan]

Men hur ser dina dagar ut? Är det så att du ställer klockan, kliver upp och sätter igång eller skriver du när inspirationen faller på?

Camilla]

Jag höll på att säga att jag tror inte på det här med inspiration, men det gör jag så klart. Men om det ska bli några böcker och det är här jag tror att de som inte får igång skrivandet eller som aldrig faktiskt skriver klart en bok går och vänta på inspiration. Men det funkar inte så, utan det här är tyvärr ett arbete, kanske inte som vilket som helst annat, men det är ett arbete som man går upp, ställer klockan som du säger bestämmer en tid. Jag och min tid, det är att jag ska äta ett frukost och blivit klar till 9. Sen sätter jag mig ner och börjar arbeta. Och vissa

dagar så är jag i flödet hyfsat fort, men oftast så det jag gör är att jag går tillbaka några sidor eller ett helt kapitel för att komma in i det jag har skrivit så att jag har den känslan som jag kom med i slutet av förra kapitlet eller vad jag nu bröt när jag väl ska fortsätta.

Camilla

Vissa dagar kan det vara så att när jag väl kommer fram till den punkten då det är dags att börja skriva nytt då är arbetsdagen slut, vilket är ju lite jobbigt. Men så är det ibland och andra dagar så kan jag skriva nio-tiosidor vilket är jätte, jätte, jättemycket och då är det ju bara fullt flow. Så att det är väldigt olika men envishet och "sittfläsk" är nog de största, skulle jag säga, faktorerna för om man kommer lyckas eller inte.

Johan

Händer det ibland att du tänker "nej, nu struntar jag i det här" och så stänger datorn och så går du ut och går i skogen eller tar en skidtur istället?

Camilla

Nja oftast så kan det vara så att jag struntar i det redan innan om jag ser att vädret är fantastiskt, att jag bestämmer att nej, men idag låter jag det vara. Och så tar jag det imorgon istället. Men det är väldigt sällan att jag ger upp mitt under en, ett skrivpass. Det det har hänt, men det händer väldigt sällan utan då kan det vara att jag gnötar på istället, och oftast så är det som att man blir belönad för insatsen. Så när jag väl sätter mig och anstränga mig och gör jobbet kopplae undan sociala medier och inte håller på att börja med allting annat då kommer det till slut. Och det är ju det, om jag skulle ge ett tips till de som vill skriva så är det ju det att, den här envisheten och faktiskt sätta sig ner och sen kommer resten lösa sig – förr eller senare. En del behöver tio år för att skriva sin debutroman och andra bara ett år, så det är olika.

Johan

Väldigt kloka råd vi får där. Det är Camilla Davidsson vi pratar med i Åre och vi ska prata mer om hur det är att vara författare i Åre.

Johan

Som jag nämnde så sitter vi i Åre med Camilla Davidsson och tittar upp mot fjällen här, men det var inte här det började utan din debutroman skrev du någon annanstans i Sverige?

Camilla

Ja, den skrev jag när jag bodde i Stockholm.

Johan

Och sen så gick flyttlasset till Åre?

Camilla

Ja precis. Jag skrev, 2011 började jag skriva på min debutroman och ett år efter det så flyttade vi hit till Åre.

Johan

Hade du varit i Åre innan?

Camilla

Ja faktiskt, så träffade jag min man har på en fest 2004 eller vad det var, en valborgsfest. Och jag var väl mest här för att gå på krogen höll jag på att säga, och åka lite skidor. Medan han är

en riktig skidåkare, det kan inte jag titulera mig som direkt. Men jag tyckte väldigt mycket om platsen, fast då hade jag väl aldrig kunnat gissa att jag skulle hamna här. När jag träffade honom, det är ju många år sedan. Men sen, lite senare, och efter att ha varit utbränd i tio år så kände jag väl att Stockholm, och storstaden inte ja riktigt var det som jag mådde bäst av.

Johan

Nej, det förstår jag. Och hur känner du idag då? Känner du dig som jämte eller?

Camilla

Jag kommer aldrig bli någon jämte. Jag älskar att bo här, men jag känner mig fortfarande lite som en utböling. Och jag i och med att jag inte är någon stor skidåkare heller, ag älskar att åka längd och gör det och vandrar, det gör jag ju såklart väldigt mycket. På något vis ska det ju vara lite av en alpinåkare om du ska vara en Årebo. Eller så är det kanske inte, men i och med att jag ofta sitter hemma och jobbar så, ja håller mig lite för mig själv och är min lilla egna värld som oftast befinner sig någon helt annanstans än i Åre så säger jag fortfarande lite outsiders och det är helt okej, en liten kuf som sitter hemma.

Johan

Men det ingår väl lite grann i författare-image att vara lite kuf.

Camilla

Ja, jag vet inte om det ingår i imagen, men det går ju inte att skriva böcker om du inte sitter på din kammare.

Johan

Så är det. Men hur är det att vara författare i Jämtland och Åre då?

Camilla

Ja, men för mig så är det så att jag får extremt mycket hjälp av att bo med naturen omkring mig. Jag mår så bra av det och att vakna på morgonen och titta ut och ha fjällen framför ögonen och Åresjön som ja ibland, glittrar den andra gånger så är det morder, Men oavsett vilket väder så får det mig att må väldigt bra att ha naturen omkring mig och det är ju inte så mycket som – jo är det fint väder så har jag jättesvårt för att skriva och då tar jag oftast en ledig idag. Men jag är väldigt duktig till vardags och är väldigt designerad men, men jag tycker jag får skrivro här.

Johan

Vad härligt. Och på tal om skrivro, du har lite nya saker på gång?

Camilla

Ja, det har jag.

Vi började ju prata om Under vintergatans alla stjärnor, som om min debutroman och det jag trodde det skulle bli en bok – men det blev fyra. För att, jag insåg i slutet att det här, Emmas liv, börjar ju när den boken slutar, och då vore det taskigt att lämna läsaren där hän redan efter första boken, och då insåg jag att det skulle ta några böcker att ta henne till en plats där hon mådde bra. Och sen skulle det blivit tre böcker men blev fyra, så Camino-serien är hittills fyra böcker.

Och under åren så är det så många som har frågat, "kan du inte skriva en bok till, snälla snälla snälla?" I Emma-serien. "För den har betytt så mycket för mig", och folk, jag har verkligen

fått brev och mejl och massor av kommentarer om hur mycket de här böckerna har betytt för folk. Men jag har känt att jag inte hade någonting att säga och att jag inte kunde utsätta henne för mer problem och eländigheter utan att hon skulle få må bra ett tag.

Men sen för något år sedan så skulle jag ha skrivit en annan bok, och mitt i, jag hade han hunnit nästan halva boken, när jag kände att den här boken den betyder ingenting för mig. Jag får inte den här kontakten som vi pratade om tidigare, utan jag bara skriver och det kan gå åt ena hållet eller åt åt andra hållet och det spelar egentligen inte mig någon roll och då insåg jag att jag behövde bryta den processen, och det var väldigt jobbigt för jag hade kontrakt och en deadline och allting och då fick jag rannsaka mig själv ganska länge och presteraren i mig sa, "men du har ju faktiskt lovat det här och du ska ju stå där på bokmässan och prata om den här boken" och så vidare.

Men till slut så så fick jag bestämma mig för att nej, jag måste ringa min förläggare och säga att det går inte.

Johan

Nej.

Camilla

Och när jag väl hade fattat det beslutet att jag skulle skrota den här boken. Så när jag stod och borstade tänderna den kvällen så kom en ny bok, en helt ny bok och hela... Det var lite som när Vintergatan kom till mig som är en, ja som i en smäll, så kom det här i en tandborstning att "ja, men nu vet jag precis hur det skulle kunna komma en fortsättning om Emma". Så jag har skrivit en fortsättning om Emma som utspelar sig fem år efter den sista Emma-boken.

Johan

Och hur tog förlaget emot den här idén när du precis hade sagt nej till den förra.

Camilla]

Faktiskt blir dom väldigt förtjusta för att Emma-serien har gått så bra att dom har köpt rättigheterna för det var ju så pass länge sedan så de rättigheterna har ju gått ut. Det avtalet jag hade, är avslutat. Så då har de köpt rättigheterna till min backlist, till de här fyra böckerna, och ska ge ut dem igen i pocket och ljud, som kommer ut efter sommaren precis. Och då att få en till bok i den serien, det var ju nästan för bra för vara sant tyckte de, så de peppade mig verkligen. Så det blev ju ännu bättre egentligen.

Johan

Och när är det planerat att den här nya boken ska komma?

Camilla

6:e september.

Johan

Törs du avslöja titeln?

Camilla

Nej, det kan jag inte jag göra.

Johan

Då får vi hålla oss lite grann.

Camilla

Ja.

Johan

I dagens avsnitt av Litteraturreсан så har vi träffat Camilla Davidsson i Åre kommun. Camilla, det var jätteroligt att få besöka dig här.

Camilla

Superkul att du kom hit.

Johan

Nu tar vi lite kaffe va?

Camilla

Nej te för min del.

Johan]

Då kör vi på te.